

ἡ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορῆς
 θὰ βγαίνη πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θὰν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος δεύτερον μετροῦμεν καὶ στήν Πάτρι κατοικοῦμεν	Ἔτος Χίλια ἐννηακόσια καὶ τριάντα καὶ ὁ Θρόνος περιμένει ἔξω πάντα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ πιστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς		
Φύλλον σαράντα μὲ γιορταῖς πάντα	Μηνὸς Μαΐου ἐνδεκάτη καὶ εἰς ἐπίσημος δὲν θάρθη	

40

Στεφανῶνω μὲ ὀλόδροσα λουλούδια
 τοὺς Ἀθάνατους προγόνους καὶ τραγούδια

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν, ἀπ' τὴ φορικτὴν ἡμέρᾳ,
 κι' ἕνας ἀπαίσιος βραχνᾶς ξεχύθηκε στὴ Σφίρα
 τὴν ὥρα τοῦ μεσονυχτιοῦ, τοῦ ἄλλου κόσμου τέρας
 μὲ μαύρου κόρακα φτερὰ κι' ἐστάθηκ' ἐδῶ πέρα
 καταποτήρας τῆς ζωῆς, γένημα ὀχιάς μητέρας!

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν! Μὰ πόσα χρόνια ὡς τὴν ἄρᾳ
 π' ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον χαλασμὸς στὴ μαγεμένη χώρα
 αἶμα στοὺς δρόμους στῆς πλαγιάς σάν τὸ χρῆσι χυμένο
 θρήνος, κλαθμὸς παντοῦ φωτιὰ, μέσ' τὴν φορικτὴν τὴν ὥρα
 κι' ἔγιν' ἡ χώρα φέρετρο, φορικτὸ κι' αἱματομένο

Κι' οὐθ' ὁ Βραχνᾶς ἐπέρασε μὲ μῖσος, λυσασμένος
 ἐρμιὰ καὶ φοικὴ ἐσχόρπισε, ὡς ὅτου ἀποσταμένο
 ἔγυρ' ἐπάνω τοὺς βαρὺς, στένοντας νέο θρόνο
 θρόνο ἀπ' ἀθῶα κόκκαλα, κι' ἐπάνου του πεσμένο
 καθημερινῶς ἐσχόρπιζε τὸ φόνου μέσ' τὸ χρόνο

ὦ! θεία γῆ, ποῦχες ἐσὺ, μύρια Ναοὺς, τεμένη
τίποτε πειὰ ἀπ' τῆ δόξα σου κ' ἀπ' τῆ ζωῆ δὲ μένει
κάτω μὲν βρώμικη ψυχὴ σοῦ τάρριξε κομμάτια
τὰ ἱερά σου ἐπόρευε, κ' ἐγίνης σιλαβωμένη
κ' οὔτε κολῶνα ἀπόμεινε στὰ τόσα σου παλάτια

Κι' ὄλ' οἱ θεοὶ σου ἐφύγανε. Μὰ ποῦ νὰ μείνουν τώρα;
Ὡς καὶ τ' ἀηδόνια τὰ πουλιὰ σ' αὐτῆ τῆ μαύρην ὥρα
κορυφθῆκαν μέσα στῆς πλαγιαῖς κ' ἐκεῖνα φοβισμένα
κ' οὔτε τὸ κλάμμα τους λαλεῖ στῆ δύστυχη τῆ γῆ
κ' ἔτσι τὸ πνεῦμα κ' ἡ ζωὴ ἐσβύσαν πειὰ γιὰ σένα...

Κι' ἔτσι τὰ χρόνια ἐπέρασαν, δυστυχισμένα χρόνια
γιατ' ὁ Βραχνᾶς π' ἀμπόλησαν τοῦ Ἄδου καταχθόνια
καγχάζοντα, ἐσκόρπισε, μὲ ματωμένα χεῖλη
ἀκόμη ἀπὸ τὸ αἷμά μας ποῦ, ἔπιε, καταφρόνια

ὦ! θεῖα Μητέρα τῶν Ἑθνῶν! στὸ ματωμένο δεῖλι!

Κι' οὔτε λουλούδινη κορφὴ δὲν ἔμεινε πειὰ τώρα
στῆ Χώρα π' ἀνθίζαν βραγιές πορτοκαλένια δῶρα
καὶ τὸ χρυσὸ τὸ Στέμμα τῆς κυλίσθηκε στὸ γῶμα
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ὀρφανὰ σ' αὐτῆ τὴν ἄγρια μπόρα
φύγαν μακρὰ γιὰτ' ἡ Ἑλλάς ἦτανε πειὰ ἓνα πτώμα.

Ἔτσι κ' ἡ Πάτρα π' ἔλαμπε σ' ἀσῆμι καὶ χρυσάφι
κ' εἶχε Ναοὺς περήφανους καὶ πάντα ὠραῖα ἐστάθη
στῆ γοητεία τ' οὐρανοῦ καὶ ζοῦσε μαγεμένη
εἶδε τὴν ἄσπιλή τῆς γῆς στὸ αἷμα τῆς νὰ βράζῃ
κ' ἐσύρθηκε μακρὰ, ξωθιά νὰ ζῆ δυστυχισμένη!

Κι' ἡ Πιατρινελλα ἀπομεινε στῆ ἕσσει τῆς γιὰ κείνη,
Μὴ λέξεις, ἓνα ὄνειρο! κ' ἐλπίδα ὅτι δὲ σβύνει
οὔτε τὸ αἷμα, οὔτ' ἡ φωτιὰ τέτοια πανώρηα γέννα
κ' ἂν ὅλα τῆς σωριάσθηκαν Ναοί, τεμένη, Ἐκείνη
νεοαῖδα ὠραία ἀπόμεινε σὲ Κάστρα, μαγεμένα!

Κι' ὁ στοχασμὸς τῆς ἔμεινε στῆ γῆ τὴν Ἄγια πάλι
κ' ὁ Νοῦς τῆς ἐσωριάσθηκε στῆ Νεραϊδένια ἀγκάλῃ
καὶ μὲ τὰ χρόνια ἦρθαν καιροὶ, καιροὶ καὶ χρόνοι ἄλλοι
κ' ἀνθίσανε τ' ἀμάραντα λουλούδια τῆς καὶ πάλι
κ' ἐζήσανε τ' ἀμάραντα τὰ δροσερά τῆς κάλη

Ἦταν ἀκόμη ἓνα πρωτὶ ποῦ ὁ Βραχνᾶς κοιμῶταν
κ' ὄλο νὰ σφάξῃ ἐσκέπτετο, κ' ἐκεῖ π' ἐσυλλογιῶταν
καὶ πρὶν ξυπνήσῃ ἀκόνιζε ἀκόμη τὸ μαχαίρι
κ' ὅταν σηκώθηκε σεισμός! Μὰ κ' ὅπως σηκωνῶταν
Ἄγριος ὠρθῶθη Ἐκδικητῆς καὶ τοῦπιασε τὸ χέρι

Νά! ὁ Δεσπότης! Διάβηκε μὲ χίλια παληκάρια
Ἔνας Δεσπότης: ὀδηγεῖ μὲ λόγχαις μὲ κοντάρια
δρεπάνια, ξίφη Ἑλληνες! τῆς Πάτρας τὰ ληοντάρια,
ἐπάνω στ' ἀγριοτόμαρου Βραχνᾶ τὰ μαῦρα ἀχνάρια
καὶ τὸ ντουφέκι ἐλάλησε τῆς Ἀλευθερᾶς ἀνάρηα!

Κι' ἀπὸ τ' ἀήρια τὸ φιλὶ ὄλοι στὴν Πάτρα στέλνουν
Λεφοῦσι! νά! Ὅσο πῶφθασαν κ' ἀμέσως παραγγέλνουν
«Κάτω Πασάδες τάρματα καὶ δώστε μας τὴν πόλι:
Δόστε τῆς Πάτρας τὰ κλειδιάτ' κ' ἄλλοι μᾶςπροσμένουν!
Γιὰτ' ὄρκο ἐκάμαμε βάρυ, γιὰ νὰ πεθάνουμ' ὄλοι!

Ἐλευθεριὰ ἢ θάνατος! κ' ἐπάνω σὲ κοντάρι

μιά φουστανέλλα άπλώθηκε κι' ό Γερμανός με δάκρυ
μαύρο σταυρό τής έβαλε στη μέση ν' άνεμίση
κι' όπως σηκώνει τó σταυρό, για να τούς ευλογήση
κι' ούτ' ένα μάτι άπόμεινε, π' ούτε να μη δακρύση

Κι' όπως τά μάτια βρέχουνε τά δάκρυα τούς φωνάζει!
Έλευθεριά ή θάνατος! κι' εύθύς καθένας κράζει
Έλευθεριά ή θάνατος! κι' ό εις τόν άλλο άρπάζει
κι' ένα θερμό στερνό φιλι καθώς τόν άγκαλιάζει
του δίνει κι' όλοϊέμπερος, όρμουγκι' ή όρμη των συνταράζει.

Άπ' τó "Αη Γεώργη ξεκινάν, κι' οι Τουρκοι φοβιμένοι
κλειώνται στού Κάστρου τής φωληαίςκι' έδωθ' ή φλόγα πέρνει
κι' άγίνει κάμπου, διάσελα, κάθε καρδιά ζεσταίνει
κι' άρχίζει τ' άσμα τής ζωής που ψάλλει ευτυχισμένη
και να την ή Ελλάδα μας και πάλι άναστημένη!

"Ετσι τó Γένος ξύπνησε! Άδέλφια άνταμωμένα!
όλα μαζί του τά παιδιά, που φύγαν σκορπισμένα!
"Ω! Μάννα Πάτρα, τής Αύγης π' ενεύρωσες τήν ώρα!
κι' ό Μύθος, Λόγος κι' ό Χρησμός και πάλι άναστημένα!
έλεύθερα σκορπίσθηκαν στην Άγια Ελλάδα τώρα!

"Ω! Μάννα Πάτρα! πού ζωθιές με όμορφα τραγούδια
συνώδευσαν τó θάνατο τών νηών σου, και λουλούδια
κι' έσυρες πρώτη τó χορό τής Άλευθεράς με σθένος
κι' άπ' τά Ουράνια σουψαλλαν τραγούδια τ' άγγελούδια
"Ω! Μάννα, Πάτρα, τής Αύγης! Που ξύπνησες τó Γένος!

Νάτος! μπροστά Σουό Γερμανός με τó σταυρό μπροστά σου!
Ψάλλει τήν άφθαρτη Φυλή και πίσω τά παιδιά σου
Έκατό γούγια πέρασαν κι' έρχόνται τώρα πάλι
νεά λουλούδια Άλευθερίας να βέξουν στην παιδιά σου
Έλεύθεροι κι' Άθάνατοι! στη θεία σου, Πάτρα, άγκάλη!

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην άνέμη τυλιγμένη
δόστης κλώτσο να γυρίση
παραμυθι να γυρίση**

Στην παράξενη τή χώρα
π' έορτάς θα κάμουν τώρα
και στο θέατρο μπροστά
έχουν στήσει σκαλωσά
που τή βλέπω και τά χάνω,
σαν να πρόκειτ' εκει' πάνω
μόνο έλέφαντες νάρθουν
κι' από αυτούς να χορευθοούν
οι χοροί, που φέρνουν ζάλη
πηδηχτός και πεντοζάλη
κι' έχαλάσθηκε κι' ό δρόμος,
που με πιάνει κρύος τρόμος
τι λεφτά να θέλη ό τόπος
πάλιν δρόμος να γενή
άσκεφτος ό νοός αν ή
του χωριάτη διπλός κόπος
διπλό χεήμα που θα βγή
άπ' τή πλάτη μας άτόπως,
μα για τούτο ποιός πονεί!
Κι' άς άφίσομε π' έγίνη

και ή σκαλωσιά στραβή
μά είν αλήθεια στη σελήνη
διόλου αυτό δέ θα φανή
Κι' έτσι για δυό τρεις κυράδες
και κορίτσια π' άν' χιλιάδες
π' άν' κι' οι δρόμοι κι' άπορω
πώς δέν κάμαν τήν Πλατεία
όλη πάρο για...χορό...

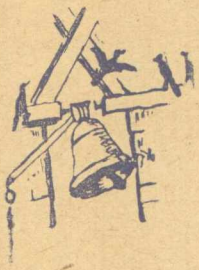
Στην παράξενη τή χώρα
είχε πάει κι' ή Μαργιώρα
ατόν ψλικατζή π' άπ' όλα
έγει .. μέχρι κατσαρόλα
ν' άγοράση κι' αυτή κατι
για τή χρεια της...κανάτι
Μά σαν είδε τά κανάτια
δέν τής γιόμιζαν στά μάτια
κι' όλα ταύρισκε μικρά
για να πέρνουν τά νερά
κι' έζητούσε ναύρη άλλο
πειό περ' σότερο μεγάλο
για να κάνη τά...κανά

"Επερνε ένα, εκύταζε άλλο
μα τι; πούθελε μεγάλο
για να κάθεται καλά

κι' ἔλεγε καλὰ εἶν' ἄλλα....
 μὰ γὼ θέλω νὰ χωράῃ
 κι' ἂν ναυρῆ μπορεῖ ρωτάει
 πειὸ μεγάλο δι' αὐτὴ
 ποῦ νὰ τσ' ἔρχεταικουτὶ

Κι' ὁ ψυλικατζῆς ἀσμένως
 συμπονῶν πραγματικὰ
 τῆς ὠμίλης' ἐπομένως
 καὶ σταράτα, λογικὰ
 «Γιὰ τὴ χάρισου, κοιμάτι
 ἐννοῶ νὰ κάμω κάτι
 καὶ ἔαν θέλεις τὸ κανάτι
 ν' ἄχη πλήρη ἐφαρμογὴ
 Φτοῦ ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ἡ ὀργή!
 κάτσε μέτρα νὰ σοῦ πάρω
 νὰ γενῆ παραγωγὴ
 Ὁχι! τί τότε φίλοι ἐγίνῃ!
 Ἄναψ' ἡ γρηὰ καμίνι!
 Ἐῖπες μωρὲ μασκαρᾶ!
 Ποιᾶς θὰ πάρῃς μέτρο βλάκα
 Ἐέρεις ποιά εἶμ' ἐγὼ κυρὰ;
 Κι' ἀγουριέται καὶ φωνάζει
 καὶ λυσσάει καὶ σκυλιάζει
 τί θὰ γίνῃ!! Συφορᾶ!

Σπεύδει κόσμος καὶ φυλάκοι
 τρέχουν κι' οἱ ἀστυφυλάκοι
 μᾶχει φόραν ἡ κυρὰ
 κι' ἔχει ἀνάψει φοβερὰ,
 ὅσο, ποῦ τὸ μαγαζὶ
 κλείει τοῦ ψυλικατζῆ
 κι' ἔγιν' ἡσυχία πλεον
 ὅταν ὕαινα καὶ λέων
 εἰς τὸ παῖσμα στὴ στιγμῇ
 ὠδηγήθησαν μαζῆ

Καὶ στοῦ Πλαστήρα μας

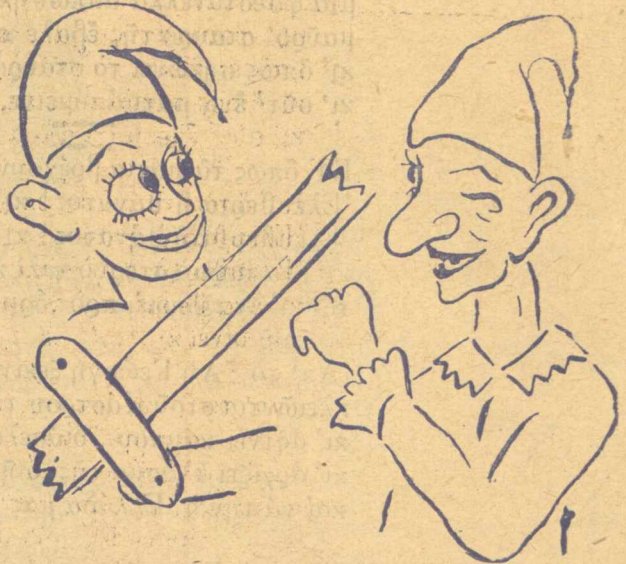
τὸ γάμο

ἕνα τραγοῦδι πλάνο φτιάνω!.

Τραγοῦδῶ καὶ ψάλλω τώρα καὶ τὸν γάμον τοῦ Πλαστήρα,
 μὲ χαρὰ μου ἀπ' τὴν καρδιά μου, τοῦ σπουδαίου τοῦ κλητῆρα
 καὶ τοῦ εὐχομαῖ νὰ χαίρῃ τὴν Ἀγγελικητὴν ὦραϊα
 κι' αὐτῆς πάντοτ' ἡ ζωὴ του γάμῃ τὴ χρυσὴ παρέα
 Μὰ νὰ ζήσῃ κι' ὁ Νουνὸς τους ὁ παμφιλτατὸς μας Σπῦρος
 κι' ὁ Θεοφάνης καλὴ τύχη! καὶ νὰ μὴ τὸν πιάνη ὁ πῖρος!!!

Τὴν Ἀλεξανδριανὴ τὴν τέχνη ὀλοψύχως ἐκθειάζω
 καὶ τοὺς στίχους τὰς εἰκόνας τὰ διηγήματα θαυμάζω
 κι' ἐγγραφεῖτε νὰ γενῆτε οἱ συνδρομηταὶ φωνάζω

Μὲ τὸν Πασχάλη ὁ Φασουλῆς
 γιὰ παγωτὰ, εἰλικρινεῖς

Π— Ἐφθασε τὸ καλοκέρη Φασουλῆ μου φαφλατᾶ
 Φ— Μὰ τὸν εἶδα ἀπ' τοῦ Βουρδέρη π' ἄρχισε τὰ παγωτὰ
 Καὶ τί παγωτὰ! Ὁραῖα, ποῦ ἀκόμη παγωμένο,
 ἀπ' αὐτὰ τὸ στόμα νοιώθω, μὰ κι' ἀκόμα δροσισμένο
 καὶ σοῦ συνιστῶ κι' ἐσένα πάντα ἐκεῖθε νὰ πηγαίνης,
 ὅταν θῆς τὸ παγωτό σου καθαρότατο νὰ πέρνης!

Δυὸ λόγια μου εἰλικρινὰ

Γιὰ τὰ σίδερα ὁ Δῆμος ὁ Χρυσοβιτάνος εἶναι
 ἐκινότης φημισμένη, σᾶς τονίζω εἰλικρινὰ
 κι' ἅμα θέλεις ν' ἀγοράσῃς, μιὰ ματιὰ 'κεῖ πέρα δίνε
 καὶ θαυρῆς ἀπ' ὅ,τι θέλεις εἰς αὐτὸν καὶ πειὸ φθηνὰ

Παντοπολεῖον ἔξοχον καὶ εὐρωπαϊκὸν
 ὁ Ἀσημά... Σταυρόπουλος μετὰ τοῦ Ξενοφῶν
 κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο μας ὁδῶν
 ἀραισκάκη δηλαδὴ καὶ Παντανάσσης ἅμα
 ἀνοίξαν, κι' ὅσοι μπένουνε συγγαίρουν γιὰ τὸ θαῦμα!
 ποῦ ἀφθονίαν ἔχουνε γαργαλιστῶν εἰδῶν
 κι' ἔξαιρετων συνάμα

Τὰ χρυσαφικὰ ὄλοι σας εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Γαλάνη
 π' ἀριστοκρατικὴ ὦραϊα καὶ θαυμάσια τὰ φτιάνει

Τὸν Τάκη Ἀναγνωστόπουλο μὲ πᾶσαν προθυμία
 σᾶς δίδω ἐπιλοποιόν κι' ὡς ἔχωρην ἀξία
 Στὴν ὁδὸν ἈηΝικολάου σ' ἐβδμηκόντ' ἀριθμὸν
 σιφονιέρες, καὶ ντουλάπες βλέπετε δίχως τελειωμὸν
 μύρια σχέδια ὦραϊα, ποῦ σὲ κᾶνουν νὰ κρεπάρῃς
 κι' ἀπ' τὴν πόρτα του δὲν φεύγεις σὰν ἰδῆς, ἅμα δὲν πάρῃς!

Ἐστιατόριον λαμπρὸν τῶν Τζίμηδων ἐγίνῃ
 μὲ τζαμαρίαις, ἔξοχον, μὲ πρώτης φαγητὰ
 μὲ μιὰ κουζίνα θαυμαστὴ ποῦ ἕνας δὲν θὰ μείνῃ
 νὰ μὴ γενθῆ ἀπ' αὐτὰ
 ὅλα μὲ βούτυρα ἄγνα, καὶ ὅλα παστρικά

Στὴν Ἴονιο ἀνθολογία γράφεσθε συνδρομηταὶ
 τῆς Μινώνου, π' αἱ ἐκδόσεις εἶναι πάντοτ' ἐκλεκταὶ